

ПРОЛОГ

1979 г.

Петнайсетгодишната Уинона Грей се взираше в крайбрежното ранчо, което се бе предавало в семейството ѝ от четири поколения, и търсеше някакви промени. Загуба като тяхната би трябвало да остави следа – внезапно покафеняла лятна трева, тъмни облаци, които отказват да се разсеят, дърво, разцепено от мълния. Нещо.

От прозореца на спалнята си момичето можеше да огледа почти цялата им земя. В задната част на имота се виждаха гигантски кедрови дървета, скупчени едно до друго, а сплетените им клони се спускаха надолу като дантела; на хълмистите зелени пасища конете се движеха покрай оградата, а копитата им тъпчеха високата трева в кално подчинение. Горе на хълма, закътана в дълбоката гора, се намираше малката колиба, която прадядото на Уинона беше построил при заселването си на тази земя.

Всичко изглеждаше както обикновено, но тя знаеше, че това е само привидно. Преди няколко години недалеч оттук, в студените води край Вашингтон, бе загинало дете и месеци наред всички говореха само за тази трагедия. Мама бе отвела Уинона настрана и я беше предупредила за невидимите опасности, за подводните течения, които могат да те удавят дори в плитка вода, но сега тя знаеше, че има и други заплахи, които дебнат под повърхността на всекидневието.

Обърна гръб на гледката и слезе на долния етаж на къщата, която от вчера ѝ се струваше прекалено голяма и тиха. Сестра ѝ Аурора седеше стушена на синьо-жълтия кариран диван и четеше. Слаба като клечица и костелива, на четиринайсет години Аурора беше в онази неловка възраст, в която не бе нито съвсем дете, нито възрастен. Имаше малка заострена брадичка и тъмнокестенява коса, която се спускаше дълга и права, разделена на път, от двете страни на лицето ѝ.

– Станала си рано, Стръкче – каза Уинона.

Аурора вдигна очи.

– Не ми се спеше.

– Да. На мен също.

– Виви Ан е в кухнята. Преди няколко минути я чух да плаче, но... – Аурора сви кльощавите си рамене. – Не знам какво да кажа.

Уинона знаеше колко силно Аурора се нуждае от стабилен живот; тя беше миротворецът в семейството, тази, която се опитваше да изгледа и разреши всички проблеми. Нищо чудно, че изглеждаше толкова крехка. В момента никакви красиви думи не можеха да ги утешат.

– Аз ще отида – кимна Уинона.

Завари дванайсетгодишната си сестра да рисува, прегърбена над жълтата талашитена маса.

– Здравсти, Бобче – каза Уинона и разроши косата на сестра си.

– Здравей, Грахче.

– Какво правиш?

– Рисувам ни. – Тя спря и наклони глава, за да погледне нагоре. Дългата ѝ пшениченоруса коса беше заплетена като птиче гнездо, а зелените ѝ очи бяха подпухнали от плач, но въпреки това беше красива: свършена като порцеланова кукла. – Мама ще може да види рисунката от небето, нали?

Уинона не знаеше как да отговори. Преди вярата винаги ѝ бе идвала отвътре, беше естествена и не изискваше усилие, като дишането, но вече не ставаше така. Ракът бе нахлул в семейството им и го бе разбил на толкова много парчета, че изглеждаше невъзможно то някога да бъде отново цяло.

– Разбира се – потвърди тя тъжно. – Ще я сложим на хладилника.

После се отдалечи от сестра си, но това движение беше грешка и Уинона го разбра веднага. В тази кухня спомените за майка ѝ бяха навсякъде – в ръчно изработените сини памучни завеси с канарчета, в магнита „Планината Мама“, който беше залепен на вратата на хладилника, в купата с мидени черупки на перваза на прозореца. „Хайде, Уини, да отидем на плажа и да потърсим съкровища...“

Колко пъти това лято Уинона бе отблъснала майка си? Беше твърде заета, за да прекарва време с нея, твърде готина, за да

обикаля плажа и да търси парчета гладко счупено стъкло сред натрошените черупки от стриди и изсъхналите водорасли.

Тази мисъл я изпрати до хладилника. Отвори вратата на фризера и намери двулитрова кутия неаполитански сладолед. Това беше последното нещо, от което се нуждае, но не можеше да се въздържи.

Взе една лъжица, облегна се на плота и започна да яде. През прозореца на кухнята виждаше черния път пред фермерската къща и изпокъсания провиснал червен навес на поляната. Там очуканият син пикап на баща ѝ се приближаваше на заден ход към ръждясалото им ремарке за шест коня. Той слезе от страната на шофьора и отиде отзад до теглича.

– Каж ми, че не отива на родеото – промълви Уинона, като пристъпи към прозореца.

– Разбира се, че отива – каза Виви Ан и продължи да рисува. – Беше станал още в зори и се подготвяше.

– За родеото? Шегуваш се. – Аурора влезе в кухнята и застана до Уинона при прозореца. – Но... как може?

Уинона знаеше, че трябва да вземе освободеното от майка ѝ място и да обясни защо е нормално баща ѝ да продължи с всекидневния си живот в деня след погребението на жена си, но не можеше да си представи да изрече лъжа от такъв мащаб дори за да спести болката на сестрите си. А може би това не беше лъжа – може би така правеха възрастните на този свят, може би просто продължаваха – и някак си това беше още по-страшно, още по-невъзможно да се произнесе на глас. Мълчанието се проточи, Уинона се почувства неудобно; тя не знаеше какво да каже, как да направи това поносимо и все пак знаеше, че нейната работа е да направи точно това. От една голяма сестра се очакваше да се грижи за по-малките.

– Защо изкарва Клем от пасището? – попита Аурора, взе лъжицата от Уинона и я зарови в сладоледа.

Виви Ан издаде звук, който беше донякъде вик, донякъде крясък, и се затича към вратата, като я отвори толкова силно, че тя се тресна в стената.

– Ще продаде коня на мама – заяви рязко Уинона. Ядоса се, че не е разбрала първа.

– Няма да го направи – възрази Аурора, а после погледна към Уинона за успокоение. – Би ли го направил?

Уинона нямаше какво да ѝ каже. Вместо това последва примера на Виви Ан и хукна. Докато стигне до паркинга при навеса, вече беше останала без дъх. Подхлъзна се и спря до Виви Ан.

Баща ѝ стоеше там и държеше поводата на Клем. Слънчевата светлина огряваше пропитата му с пот каубойска шапка и проблясваше върху голямата колкото чинийка катарамата на колана му. Изсеченото му лице ѝ напомняше за близките планини: гранитни плоскости и сенчести вдлъбнатини. В него нямаше и намек за мекота.

– Не можеш да продадеш коня на мама – извика тя задъхана.

– Ти ли ще ми кажеш какво да правя, Уинона? – попита той, като остави погледа си да се задържи само за миг върху сладоледа.

Уинона усети как бузите ѝ почервеняват. Необходима ѝ бе цялата ѝ смелост, за да отговори, но нямаше избор. Нямаше кой друг да го направи.

– Тя обича... обичаше този кон.

– Не можем да си позволим да храним кон, който не се язди.

– Аз ще я яздя – обеща Уинона.

– Ти?

– Ще се постарая повече от преди. Няма да си позволя да се страхувам.

– Имаме ли изобщо седло, което да ти пасне?

В последвалата мъчителна тишина Уинона се хвърли напред и грабна поводата от баща си. Но тя или се движеше твърде бързо, или говореше твърде силно – кой знае – и Клемънтайн уплашено се дръпна встрани. Уинона усети парене, когато въжетото се плъзна по дланта ѝ, и залитна, като едва не падна.

И тогава Виви Ан се озова до нея и пое контрол над Клемънтайн с една дума, с едно докосване.

– Добре ли си? – прошепна тя на сестра си, когато конят отново се успокои.

Уинона беше твърде засрамена, за да отговори. Тя усети как баща ѝ се приближава към тях, чу как каубойските му ботуши потъват в калта. Двете с Виви Ан бавно се обърнаха към него.

– Нямаш никакъв усет към конете, Уинона – каза той. Това

беше нещо, което бе чувала от него през целия си живот. И беше възможно най-острата забележка от един каубой.

– Знам, но...

Той не я слушаше. Гледаше Виви Ан. Нещо сякаш преминаваше между тях, някакво общуване, което Уинона не можеше да улови.

– Тя е животно с висок дух. И е млада. Не всеки може да се справи с нея – обясни баща им.

– Аз мога – заяви Виви Ан.

Беше вярно и Уинона го знаеше. На дванайсет години Виви Ан беше по-смела и безстрашна, отколкото Уинона някога щеше да бъде.

Завистта я удари като плясване на ластик. Знаеше, че е грешно – дори подло, – но искаше баща ѝ да възрази на Виви Ан, да среже най-красивата си дъщеря с безмилостното острие на неодобрението си.

Вместо това той каза:

– Майка ти щеше да се гордее с теб – и подаде на Виви Ан изтърканото синьо вѐже.

Сякаш от разстояние, Уинона ги наблюдаваше как си тръгват заедно. Каза си, че това няма значение, че единственото, което искаше, бе да попречи Клем да бъде продадена, но лъжите бяха жалка утеха.

Чу приближаването на Аурора, която се изкачи по баира едва сега, след като драмата беше приключила.

– Добре ли си?

– Добре съм.

– Важното е, че няма да продаде Клем.

– Да – отвърна Уинона, като искаше и тя да го вижда така. – Какво ме интересува кой язди някой кон?

– Точно така.

Но години по-късно, когато погледна назад към онази седмица на смъртта на майка си, Уинона видя как това единствено действие – предаването на повода – бе променило всичко. От този момент нататък ревността се бе превърнала в подводно течение, което се вихреше под живота им. Но никой не го беше забелязал. Поне тогава.

ГЛАВА 1

1992 г.

Денят, който Виви Ан чакаше – двайсет и пети януари, – сякаш се забави цяла вечност. Когато най-накрая дойде, тя се събуди дори по-рано от обикновено. Много преди зората да е просветлила нощното небе, тя отметна завивките и стана от леглото. В студената тъмнина на стаята си се облече с подплатен гащеризон и вълнена шапка. Грабна чифт износени кожени работни ръкавици, обу големи гумени ботуши и излезе навън.

Технически погледнато, не беше нужно тя да храни конете. Най-новият нает да помага в ранчото човек щеше да го направи. Но тъй като беше прекалено развълнувана, за да спи, реши, че може да свърши и нещо полезно.

Без луна, която да я води, не виждаше нищо друго освен призрачния сребрист облак на собствения си дъх, но ако имаше нещо, което Виви Ан познаваше на този свят, това бе земята на баща ѝ.

„Край водата“.

Преди повече от сто години нейният праядо се бе заселил на този имот и беше основал близкия град Ойстър Шорс. Други хора бяха избрали по-лесни, по-населени райони, места с по-лесен достъп, но не и Абелард Грей. За да стигне дотук, той прекосил опасните равнини, загубил един син при индиански набег, а друг – от грип, но въпреки това се преместил на Запад, примамен от една мечта в това диво, уединено кътче на Вечнозеления щат. Избраната от него земя – петстотин и пет декара, сгушени между топлите сини води на канала Худ и гористия склон на хълма – беше изключително красива.

Виви Ан тръгна по малкото възвишение към конюшната, която бяха построили преди десет години. Под високия таван от дървени греди големият манеж за езда беше очертан от ограда с четири хоризонтални дъски; дванайсет бокса бяха

разположени от източната и западната страна на постройката. След като отвори огромната плъзгаща се врата, лампите над главата ѝ светнаха със звук, подобен на щракане с пръсти, и конете веднага станаха неспокойни, като зацвилиха, за да ѝ дадат да разбере, че са гладни. През следващия час тя отделяше пластове сено от балите, подредени в плевника, трупаше ги в ръждясалата ръчна количка и се придвижваше по неравните циментови коридори. На последния бокс дървена табела, изработена по поръчка, обозначаваше кобилата ѝ с рядко използваното ѝ регистрирано име: Синята панделка на Клемънтайн.

– Здравей, момиче – каза тя, вдигна лоста на дървената врата и я плъзна настрани.

Клем тихо изцвили, приближи се до нея и си дръпна хапка сено от количката.

Виви Ан хвърли два пласта от балата в железната поставка за хранене и затвори вратата след себе си. Докато Клем ядеше, Виви Ан стоеше до нея и галеше копринената шия на голямата кобила.

– Готова ли си за родеото, момиче?

Кобилата я бутна с муцуна по рамото сякаш в отговор и едва не я събори.

През годините след смъртта на майка ѝ Виви Ан и Клемънтайн бяха станали неразделни. За известно време, когато баща ѝ беше престанал да говори и бе започнал да пие, а Уинона и Аурора бяха заети с гимназията, Виви Ан беше прекарвала повечето си време с този кон. Понякога, когато скръбта и празнотата бяха твърде големи, за да се справи с тях, Виви Ан се измъкваше от спалнята си и бягаше в конюшнията, където заспиваше в кедровите стърготини до копитата на Клем. Дори след като Виви Ан порасна и стана популярна, тя продължаваше да смята тази кобила за своята най-добра приятелка. Най-дълбоките ѝ тайни бяха споделяни само тук, в сладко ухаещите предели на последния бокс в източния коридор.

Тя потупа Клем по врата за последен път и излезе от конюшнията. Когато стигна до къщата, слънцето беше размазана масленожълта светлина върху сивото зимно небе. От това място можеше да види стоманеносивите води на Канала и на зъбените, покрити със сняг върхове на далечните планини.

Когато влезе в тъмната фермерска къща, тя чу предупре-

дителното скърцане на дъските на пода и разбра, че баща ѝ е станал. Отиде в кухнята, сложи прибори за трима на масата и започна да приготвя закуската. Точно когато постави чиния с палачинки във фурната, за да се затоплят, го чу да влиза в трапезарията. Наля му чаша кафе, добави малко захар и му я поднесе.

Той я взе, без да вдига поглед от списанието си „Уестърн Хорсмен“.

Виви Ан постоя за момент, чудейки се какво да каже, за да започне разговор.

Облечен в обичайното си работно облекло – много износени дънки и карирана бархетна риза, с голяма колкото чинийка сребърна катарама и кожени ръкавици, приборани в колана, – той изглеждаше както всяка сутрин. И все пак имаше и нещо различно: едва доловима колекция от линии или бръчки, които състаряваха лицето му.

Годините след смъртта на майка ѝ не бяха благосклонни към него, бяха изострили чертите му и добавили сенки там, където не би трябвало да ги има – както в очите, така и в месестите торбички под тях. Гръбнакът му се бе изкривил; това било белегът на ковача, казваше той, естествен резултат от цял живот, прекаран в забиване на пирони в копитата на конете, но загубата също бе изиграла роля в това изкривяване. Виви Ан беше сигурна в това. Тежестта на неочакваната самота го бе преобразила толкова сигурно, колкото и часовете, прекарани в работа. Вече стоеше изправен само когато беше на публично място и тя знаеше колко го боли да изглежда непречупен от живота.

Той седеше на масата и четеше списанието си, докато Виви Ан приготвяше и сервираше закуската.

– Клем направи няколко страхотни тренировъчни пробега този месец – каза тя, заемайки мястото си срещу него. – Наистина мисля, че имаме шанс да спечелим родеото в Тексас.

– Къде са препечените филийки?

– Приготвих палачинки.

– Пържените яйца се нуждаят от препечен хляб. Знаеш това.

– Яж ги заедно с палачинките. Нямаме хляб.

Баща ѝ въздъхна тежко, очевидно раздразнен. Той погледна остро към празното място с подредени прибори на масата.

– Виждала ли си Травис тази сутрин?

Виви Ан погледна през прозореца към конюшната. Никъде нямаше и следа от помощника в ранчото им. Нямаше излязъл и работещ трактор, нито количка до вратата на конюшната.

– Вече нахраних конете. Сигурно е отишъл да оправи онази ограда.

– Избра нов шампион с този. Ако престанеш да спасяваш всеки ранен кон от тук до Йелм, изобщо няма да имаме нужда от помощ. А истината е, че не можем да си я позволим.

– Като стана дума за пари, татко... Трябват ми триста долара за родеото тази седмица, а кутията от кафе е празна.

Той не отговори.

– Татко?

– Трябваше да използвам тези пари, за да платя сметката за сеното.

– Свършили са?

– А току-що дойде и сметката за данъците.

– Значи сме в беда – каза Виви Ан и се намръщи. Чувала беше това и преди, разбира се, винаги бе знаела, че нямат много пари, но за първи път наистина се усещаше. Изведнъж разбра защо Уинона вечно опяваше да отделят пари за данъците. Тя вдигна очи към баща си. Той седеше прегърбен напред, с лакти на масата. Сестрите ѝ щяха да сметнат това за грубост, но Виви Ан беше сигурна, че знае какво прави.

– Пак ли те боли гърбът?

Той не отговори, дори не удостои въпроса ѝ с внимание.

Тя стана, отиде в кухнята и му донесе ибупрофен, като внимателно постави хапчетата на масата между тях.

Изкривената му ръка на ковач се склочи върху тях.

– Ще намеря начин да се сдобия с парите, татко. И ще спечеля тази седмица. Може би цели две хиляди долара. Не се притеснявай.

Те довършиха остатъка от закуската си в мълчание, докато той четеше списанието си. Когато приключи, баща ѝ се отдръпна от масата и се изправи. Посегна към пропитата с пот кафява филцова каубойска шапка, която висеше на куката до вратата, и каза:

– Накарай ме да се гордея.

– Ще го направя. Довиждане, татко.

След като той си тръгна, Виви Ан остана седнала, обзета от безпокойство.

През по-голямата част от двайсет и четирите си години тя беше като листо във водата, просто се носеше по течението, следвайки всяка понесла я вълна. Няколко пъти бе пробвала да смени посоката, но всеки опит (като колежа) завършваше бързо и я връщаше на тази земя.

Харесваше ѝ да е тук, просто и ясно. Харесваше ѝ да е около конете, да ги обучава и да предава опита си на момичетата с блеснали очи, които боготворяха уменията ѝ в ездата. Харесваше ѝ, че всички в града знаеха коя е и уважаваха нея и семейството ѝ. Харесваше дори времето. Много хора се оплакваша от сивите дни, които се редуваха един след друг, един след друг, от ноември до април, но тя нямаше нищо против. Като няма дъжд, няма и дъги. Това беше нейното мото, и то още от дванайсетгодишна възраст – момиче, което стоеше до прясно изкопан гроб и се опитваше да осмисли една непонятна загуба. Тогаваше си казала, че животът е кратък и важното е да се забавляваш.

Сега обаче беше време да порасне. „Край водата“ се нуждаеше от нея, а не обратното. Виви Ан не беше сигурна как да промени нещата. Бизнесът и планирането едва ли бяха силните ѝ страни, но тя беше по-умна, отколкото хората си даваха сметка. Всичко, което трябваше да направи, бе да помисли за това.

Но първо трябваше да вземе назаем триста долара от някоя от сестрите си.

Щеше да им каже, че ще бъдат добра инвестиция.

* * *

Уинона обичаше да държи контрола. И то не дискретно иззад кулисите. В колежа ѝ беше достатъчен един-едничък курс по конституционно право и тя видя бъдещето си. Сега, на двайсет и седем години, животът ѝ бе почти така идеално подреден, както го бе желала. Не напълно, разбира се (не беше омъжена, не се срещаше с никого, нямаше деца и се бореше с теглото си), но до голяма степен. Със сигурност беше най-успешният адвокат в Ойстъър Шорс. Всеизвестно бе, че е справедлива, има

изразено мнение и е умна. Всички казваха, че е добър човек, когото всеки би искал на своя страна. Уинона ценеше репутацията си почти толкова, колкото и образованието си. Баща ѝ и Виви Ан можеше да се прекланят пред олтара на земята си, но Уинона имаше по-всеобхватна религия. За нея важни бяха общността и хората, които живееха тук. Нямахме нищо против Виви Ан да бъде красивото сърце на града; Уинона се стремеше да бъде неговата съвест.

Тя посегна към интеркома на бюрото си и натисна бутона.

– Съветът ще бъде тук след около десет минути, Лиса. Погрижи се да имаме достатъчно кафе.

Секретарката ѝ веднага отговори:

– Вече го направих.

– Добре. – Уинона насочи вниманието си към тънката купчина документи пред себе си. Имаше няколко доклада за околната среда, предложение с кадастрална скица и договор за продажба на недвижим имот, който тя беше написала.

Той можеше да спаси „Край водата“.

Добре де, може би това бе леко преувеличено; ранчото не беше на ръба на финансов провал или нещо подобно. По-скоро приличаше на някои от онези жалки гладуващи коне, които Виви Ан постоянно спасяваше: куцаше. Всеки месец татко ѝ и Виви Ан едва изкарваха достатъчно, за да поддържат мястото, а данъците продължаваха да растат. Това потайно кътче на щата Вашингтон все още не беше открито от юпитата, които превръщаха в злато парцелите на крайбрежието, но това бе само въпрос на време. Не след дълго някой строителен предприемач щеше да разбере, че заспалото им градче се намира на впечатляваща плажна ивица, от която се открива гледка към приличащата на Швейцарските Алпи планинска верига Олимпик, и когато това се случеше, баща ѝ щеше да открие, че седи върху петстотин и пет желани декара. Повишаването на данъците щеше да го принуди да продаде земята или да я изгуби, но никой освен нея не забелязваше неизбежността на това бъдеще. Това вече се беше случило в целия щат.

Тя нахвърляше бележки в жълтия си тефтер – думи, които да използва, когато говори с него. Беше наложително той да разбере колко е важно това, как е намерила начин да го спаси и защити. Също толкова наложително бе тя да бъде онази, която

ще реши проблема. Може би тогава, най-накрая, баща ѝ щеше да се гордее с нея.

Интеркомът избръмча.

– Пристигнаха, Уинона.

– Изпрати ги в конферентната зала. – Уинона плъзна документите в една папка и посегна към синьото си сако. Въмъквайки се в него, тя забеляза, че ѝ е отесняло на бюста. Въздъхна и се отправи към конферентната зала.

Офисът ѝ се помещаваше в голямо викторианско имение на ъглов парцел в центъра на Ойстър Шорс. Купила го бе преди четири години и го бе ремонтирала стая по стая. Досега беше завършен целият долен етаж. Нямаше да допусне хората да оценяват обществените ѝ помещения и да ги намират за недостатъчни. Догодина щеше да започне с жилищните помещения на горния етаж. Почти беше спестила нужните пари.

В коридора се спря пред едно огледало достатъчно дълго, за да прецени отражението си: пълно, хубаво лице, тъмнокафяви очи под извити черни вежди, плътни устни, рамене като на нападател от Националната футболна лига и бюст като за три жени. Единствената ѝ отличителна черта – дългата ѝ черна коса, беше прибрана назад, придържана от бяло-синьо скръпчи.

С насилена усмивка тя продължи напред и влезе в помещението, представлявало някога дамска стая. Стъклени прозорци от пода до тавана и чифт старинни френски врати заместваха задната стена. През правоъгълните стъкла се виждаше зимнокафявата ѝ градина, а отвъд нея – тухлените и дървените сгради по Фронт Стрийт. В центъра на стаята имаше дълга дъбова маса. Около нея седяха членовете на градския съвет на Ойстър Шорс, включително баща ѝ, който формално не беше член, но въпреки това го канеха на всяко заседание.

Уинона зае обичайното си място начело на масата.

– С какво мога да ви помогна днес?

До нея Кен Отър, зъболекарят на града, се усмихна широко. Той винаги се усмихваше широко, защото казваше, че това е безплатна реклама.

– Искаме да поговорим за това, което се случва в резервата.

Отново резерватът.

– Казвала съм ви и преди, не можем да ги спрем. Мисля, че...

– Но става дума за *казино* – възропта Мъртъл Микелиън, а кръглото ѝ лице се изчерви при самата мисъл. – Със сигурност ще последва проституция. Индианците са...

– Стига – твърдо каза Уинона. Тя огледа масата, като дълго се вираше във всеки човек, преди да се обърне към следващия. – Първо, те са коренното население и вие нямате законното право да им попречите да построят казиното. Можете да похарчите много пари, за да се борите с тях, но ще загубите.

Те поспориха още малко, но споменаването на харченето на пари беше попарило ентузиазма им. Накрая несъгласието им заглъхна като угасващ двигател и те станаха да си вървят, като ѝ благодариха, че им е спестила пари и им е помогнала.

– Татко? – повика го тя. – Можеш ли да останеш за минутка?

– Трябва да съм в Шелтън след четиридесет и пет минути.

– Няма да отнеме много време.

Той ѝ кимна, само кратко помръдване на брадичката, и застана със скръстени ръце, докато членовете на съвета си тръгнаха. Когато всички излязоха, Уинона се върна на мястото си в началото на масата и седна, като отвори тънката си папка. Докато преглеждаше документите, не можеше да не изпита чувство на гордост. Това беше добър план.

– Става въпрос за „Край водата“ – каза тя и най-накрая вдигна поглед. Не си направи труда да го помоли да седне. Беше научила добре този урок: Хенри Грей се движеше когато и където поискаше. Точка. Опитите да повлияе на това само караха говорещия да изглежда глупаво.

Той измърмори нещо. Уинона не смяташе, че е дума.

– Знам колко са ограничени финансите ти в момента, но в „Край водата“ има много неща, които трябва да се поправят. Оградите са в лошо състояние, навесът за почивка на животните започва да се килва настрани, а един ден някой ще затъне в калта на паркинга, ако не положим малко чакъл. И дори не споменавам данъците. – Тя побутна към него кадастралната скица на имота. – Можем да продадем четиридесетте декара покрай пътя – Бил Дийкън е готов да ти плати петдесет и пет хиляди долара за тях още сега – или да ги разделим на парцели от по осем декара и да удвоим цената. И в двата случая можем да изкараме достатъчно пари, за да ти стигнат за години на-

пред. Бог знае, че трябва да си уморен да подковаваш по седем коня на ден, всеки ден. – Усмихна му се. – Идеално е, нали? На практика тези декари почти не се виждат. Изобщо няма да ти липсват и...

Баща ѝ излезе от стаята, затръшвайки вратата след себе си.

Уинона изтръпна от звука. Защо си беше позволила да се надява? *Отново*. Тя се взираше в затворената врата, клатеше глава и се чудеше защо умна жена като нея продължава да стъпва в една и съща кална локва и да очаква, че този път ще е суха. Беше идиотка, щом все още искаше одобрението на баща си.

– Ти си психично болна – промълви тя на себе си. – И жалка.

Интеркомът на масата избръмча силно и я изтръгна от мислите ѝ.

– Люк Конъли на първа линия, Уинона.

Тя натисна червения бутон.

– Люк Конъли ли каза?

– Да. Първа линия.

Уинона си пое дълбоко дъх, за да се успокои, вдигна слушалката и отговори:

– Уинона Грей.

– Здравей, Уин, Люк Конъли се обажда. Помниш ли ме?

– Разбира се, че те помня. Как е в Монтана?

– Студено и бяло в момента, но аз не съм там. Тук съм, в Ойстър Шорс. Искам да те видя.

Тя затаи дъх.

– Наистина ли?

– Всички твърдят, че си най-добрият адвокат в града... не че съм изненадан. Обмислям да купя половината от ветеринарната практика на доктор Мурман и бих искал да поговоря с теб за условията. Съгласна ли си?

– О. Трябва ти адвокат. – Уинона отказа да се почувства разочарована. – Разбира се.

– Можеш ли да дойдеш утре в къщата? Тук съм затънал до гуша в работа. Последните наематели са оставили истинска бъркотия. И така, какво ще кажеш? Ще си вземем по бира. Ще бъде като едно време.

– Четири часът става ли? Чувам, че това е времето на Милър.

– Перфектно. И, Уин? Нямам търпение да те видя.

Тя бавно закачи слушалката – сякаш въздухът се беше сгъстил внезапно до вода и се съпротивляваше на движението ѝ. „Нямам търпение да те видя.“ Стана и излезе от конферентната зала, после слезе във фойето, където Лиза седеше зад старинна маса за хранене и пишеше писмо на голямата си зелена електрическа пишеща машина.

– Излизам – каза Уинона. – Това е спешно. Ще се върна след един час.

– Ще сменя часа на Урсула.

– Добре.

Уинона излезе от тихия си офис и тръгна по тротоара, следвайки циментовата ивица две пресечки до безупречно поддържания тухлен дом на сестра си.

Там тя отвори дървената порта към задния двор на Аурора и отиде до вратата на пералното помещение, за да почука.

На Аурора ѝ отне цяла вечност да отвори, а когато найсетне го направи, изглеждаше притеснена. На всяко бедро имаше по едно четиригодишно дете – момче и момиче.

– Току-що се размина с Виви Ан. Взе назаем триста долара за родеото. Каза, че било инвестиция.

– Без да ѝ мигне окото?

Аурора се усмихна.

– Знаеш я Виви. Хубавите неща просто идват при нея.

Уинона извъртя очи, макар и двете да знаеха, че е истина. Най-малката им сестра често сякаш стоеше в слънчев лъч, който изключваше всички останали.

– Потегли ли към Тексас?

– Сега тръгва. Надявам се старият пикап да се справи.

– Ако се развали, тя ще срещне Том Круз на бензиностанцията. – Уинона се промуши покрай сестра си и влезе в малката, претрупана пералня, където купчини сгънати дрехи покриваха всяка повърхност. – Може ли да поговорим за мен за разнообразие?

– Хайде, деца – каза зад нея Аурора, – леля Уинона е луда днес. Дайте ѝ достатъчно място. Никога не се знае кога ще избухне.

– Много смешно.

Аурора заведе Рики и Джени на горния етаж и ги сложи да подремнат или да погледат телевизия; каквото майките правят

с четиригодишните близнаци в късния следобед. Петнайсет минути по-късно тя отново беше долу.

– Добре, какво става? – попита, застанала в средата на всекидневната. Днес беше с тесни черни дънки, мокасини и широко яке с огромни подплънки на раменете. Правата ѝ кестенява коса беше прибрана назад от лицето на френска плитка. Бретонът се издуваше над челото ѝ като малка тента.

Сега, когато Аурора зададе въпроса директно, Уинона се поколеба дали да разкрие истинската причина за дотичването си тук. За да проточи момента, обясни:

– Казах на татко, че трябва да продаде задните четиридесет декара или да ги раздели и след това да ги продаде.

– Да, явно никога няма да си научиш урока.

– „Край водата“ затъва. Защо иначе на Виви Ан ще ѝ се налага да заема пари за входа? А забелязала ли си колко запустеното изглежда мястото?

Аурора седна на новия си диван в сиво и лилаво.

– Не можеш да му казваш да продаде земята си, Уин. Човекът по-скоро би продал спермата си.

– Това са няколко декара, които дори не можеш да видиш, а могат да му осигурят финансова сигурност.

Аурора се облегна назад, барабанейки с дългите си червени нокти по лъскавата махагонова масичка до нея.

– Знаеш, че трябва да поговориш с Виви или с мен, преди да направиш нещо подобно.

– Не трябва...

– Знам. Мислиш си, че си по-умна от нас и че е твое задължение да се грижиш за всички, защото си най-голямата, но честно казано, Уин, когато си наумиш нещо, преставаш да виждаш гората отизиране в дърветата.

– Просто се опитвах да помогна. – Уинона седна на тухленото огнище с цвят на съомга. След малко стана и отиде до прозореца. Оттук можеше да види обезопасения за деца заден двор на Аурора и къщите зад него.

Аурора се намръщи.

– Не съм те виждала толкова нервна, откакто Тони Гибсън те покани да заминете за уикенда.

– Обещахме си никога да не споменаваме това.

– Ти си обеща. Как мога да забравя картинката, когато той се съблече и остана по бикини?

Уиона не издържаше повече. Направо изтърси:

– Люк Конъли ми се обади днес.

– Еха. На това му се вика изненада. Последно чух, че е отишъл да учи за ветеринар.

– Върнал се е в града и мисли да купи клиниката на доктор Мурман. Исква да прегледам документите.

– Обадил ти се е като на адвокат?

– Така каза. – Уиона си пое дълбоко дъх и най-накрая се обърна с лице към сестра си. – И добави, че с нетърпение очаква да ме види.

– Знае ли, че беше влюбена в него?

Влюбена. Това беше доста слаба дума за онова, което изпитваше, но със сигурност нямаше да го каже на Аурора. Само обясни:

– Утре в четири имам среща с него. Мислиш ли, че можеш да ми помогнеш да изглеждам добре? Знаем, че това е херкулесова задача, но...

– Разбира се – отвърна Аурора, без да се усмихва.

– Какво има? – застана нащрек Уиона. – Гледаш ме така, сякаш нещо не е наред.

– Няма да кажа нищо. Добре, просто ще те попитам нещо. Става въпрос за Люк, нали? Само за Люк.

– Какво имаш предвид?

– Татко винаги е искал земята на Конъли. Не се преструвай, че не знаеш това. И ги харесваше.

– Мислиш, че бих излязла с някого, за да получа одобрението на татко?

– Понякога си мисля, че би направила почти всичко за него.

Уиона направи опит да се засмее, но не ѝ се получи. Понякога и тя се притесняваше за това. Докъде би стигнала, за да получи одобрението на баща си?

– Целият този разговор е безсмислен, защото съм дебела. Люк няма да иска да излиза с мен. Никога не е искал.

Аурора я погледна с тъжен познат поглед.

– Знаеш ли какво ме удивява в теб, Уин?

– Острият ми интелект?

– Колко много грешаш, когато се гледаш в огледалото.

– Казва бившата мажоретка с размер 6. – Уинона се изправи. – Ела утре в три, става ли?

– Ще дойда.

– И, Аурора? Не казвай на никого за това. Особено на Виви Ан. Глупавото ми влюбване беше отдавна. Не бих искала някой да си мисли, че сега това има значение. По дяволите, той сигурно е женен с три деца.

– Тайните ти винаги са били в безопасност при мен, Уин.

* * *

Следващия следобед Уинона се взираше в огледалото в цял ръст в спалнята си. Модните времена не бяха добри за жена с нейните размери: подплънки на раменете, тесни дънки с висока талия и каубойски ботуши едва ли помагаха за подобряването на вида ѝ.

Аурора беше направила всичко по силите си и Уинона оценяваше усилията ѝ, но някои начинания просто бяха обречени на неуспех и опитът да отслабне беше едно от тях. Тя събу ботушите си и всъщност почувства известно удовлетворение, когато те се удариха в стената. След това си сложи чифт доста износени ниски обувки.

– Той ще си помисли, че не съм спирала да ям, откакто си тръгна.

По целия път до колата си и после през града си напомняше, че това е делова среща с човек, когото някога е познавала. Категорично не биваше да преплита миналото с настоящето. Влюбването ѝ в него беше от детството и не беше достатъчно съществено, за да продължи дълго.

Уинона шофираше по крайбрежието, покрай туристическите магазини, които се издигаха по протежение на Канала, и в края на града зави наляво. Тук беше границата на имота „Край водата“. Нямаше как да не забележи отново колко окаяно изглеждаха оградите. Това пак ѝ напомни за вчерашната среща с баща ѝ. Излезе на магистралата, кара на юг около половин километър и зави към земята на Люк. Въпреки че парцелите на Грей и Конъли бяха съседни, земята на Люк пустеше от години; тревата дори през зимата беше висока и гъста. През последните няколко години елшовите дървета се бяха разпрос-

транили като плевели и придаваха на терена върлинест, неподдържан вид. Старата къща, Г-образна постройка от началото на седемдесетте години, се нуждаеше от боядисване, а храстите около нея бяха избуяли. Хвойни се преплитаха с рододендрони, които прозираха през азалии.

Тя паркира до големия му пикап с двойни задни гуми и изгаси двигателя.

– Той просто ще иска да ти даде документите и да каже колко е хубаво да те види след толкова време. След това ще те запознае с жена си и децата си. – Уинона си пое дълбоко въздух и слезе от колата.

Тревата между нея и входната врата беше мокра и кафява. Следите от стъпките ѝ веднага се напълниха с кална вода.

На входната врата тя прокара ръка през косата, която Аурора така старателно беше накъдрила и напръскала. След това почука.

Той отвори почти веднага... и почти веднага Уинона разбра, че е в беда.

В гимназията беше висок, но мършав и малко сприхав. Тези дни бяха отминали. Беше висок, с широки рамене и тясна талия – от онези мъже, които ходят на фитнес. Косата му все още беше гъста и тъмнокестенява, перфектно допълнение към зелените му очи.

– Уин – каза той.

И ето я: усмивката, която винаги бе разтапяла сърцето ѝ.

– Л-люк – заекна тя. – Дойдох за онези документи...

Той я придърпа към себе си и я прегърна с цялото си тяло, за което тя почти беше забравила, че съществува.

– Мислиш, че ще позволя на най-добрата си приятелка от гимназията просто да вземе някакви документи и да си тръгне?

Люк я хвана за ръка и я поведе през къщата. Сякаш влезе в машина на времето, като се намери в стая, която се беше променила толкова малко през последните години. Под краката ѝ беше същият тъмнооранжев релефен килим, същият кафяво-златисто-оранжев кариран диван се облягаше на стената, същите лампи от кехлибарено стъкло с мънистени ключове седяха на крайните масички.

– Единственото, което липсва, е черна светлина – подхвърли той и се усмихна, докато отваряше хладилника с цвят на

авокадо и изваждаше две бири. – Усеца се някаква тежка застояла миризма тук. Мисля, че наемателите са били пушачи. Имаш ли нещо против да седнем навън?

– Няма да е за първи път. – Тя го последва до голямата циментова тераса, която се простираше по дължината на къщата. От лявата страна бавно ръждавеше барбекю, а в сандъчетата за цветя покрай парапета висяха десетки мъртви туфички здравец, но никое от тези неща не можеше да развали гледката. Подобно на „Край водата“, и този парцел гледаше към Канала – равен и сребрист в този късен следобед – и право към заснежената планинска верига Олимпик на отсрещния бряг. Гъсто израснали дървета осигуряваха пълно уединение между имотите им. Двамата седнаха на малкия люлеещ се диван, който някога беше най-любимото място на Уинона в целия свят.

– Предполагам, че трябва да започнем с основните неща – каза Люк, отвори си бирата и се облегна назад, за да отпие. – След като се преместихме в Монтана, в крайна сметка се записах във Вашингтонския държавен университет, за да стана ветеринарен лекар. Големи животни. Ти къде отиде да учиш?

– В Университета на Вашингтон. Бакалавърска степен и юридически факултет.

– Мислех, че се каниш да избягаш и да видиш света. Бях изненадан да чуя, че си се върнала.

– Имаха нужда от мен у дома. А ти? Успя ли да стигнеш до Австралия?

– Не. Твърде много студентски заеми.

– Знам какво имаш предвид. – Уинона се засмя. – Някога да си се женил? – попита тя тихо.

– Не. А ти?

– Не.

– Влюбвала ли си се?

Тя не успя да се удържи да не се обърне към него.

– Не. А ти?

Той поклати глава.

– Така и не срещнах подходящото момиче, предполагам.

Уинона се облегна назад и се загледа в пейзажа.

– На майка ти сигурно не ѝ харесва, че си се преместил.

– Не. Керълайн има четири деца и няма съпруг. Това държи

мама заета през повечето време. А и тя знаеше, че съм станал неспокоен.

– Неспкоен?

– Понякога трябва да потърсиш какъв да бъде животът ти. – Той отпи глътка бира. – Как са сестрите ти?

– Добре. Преди няколко години Аурора срещна човек на име Ричард – лекар, имат четиригодишни близнаци. Рики и Джени. Мисля, че всички се справят добре, но с Аурора е трудно да се каже. Тя иска всички да са щастливи, затова не говори много за това, което я притеснява. А Виви Ан си е все същата. Спонтанна. Упорита. Първо се хвърля с главата напред, а после мисли.

– В сравнение с теб никой не мисли достатъчно.

Нямаше как Уинона да не се засмее при тези думи.

– Какво да ти кажа? Аз винаги съм най-умният човек в стаята.

Двамата изпаднаха в дружелюбно мълчание, вираха се в неподдържаното поле и пиеха бирите си. Накрая Люк тихо каза:

– Мисля, че вчера видях Виви Ан да излиза от бензиностанцията.

Уинона долови нещо в гласа му, леко запъване, което я накара да застане нащрек.

– Тръгвала е към Тексас. Изкарва много пари на родеата в почивните дни. И среща много хубави каубои.

– Не съм изненадан. Тя е красива – отбеляза той.

Цял живот Уинона чуваше това изречение от мъжете, обикновено последвано от: „Мислиш ли, че би излязла с мен?“. Усети как се сковава и оттегли надеждите, които глупаво бе оставила да я завладеят.

– Застани на опашката – промълви тя под носа си.

Какво си бе помислила изобщо? Люк беше прекалено красив за Уинона; беше опасно да си позволява да очаква каквото и да било. Особено сега, когато бе видял красивата Виви Ан.

– Хубаво е, че се върнах – възкликна той и побутна рамото ѝ със своето, както правеха, когато бяха деца, когато бяха най-добри приятели, и изведнъж собствените ѝ предупреждения избягаха от обсега ѝ и затрополиха нанякъде.

– Да – каза тя, без да смее да го погледне. – Хубаво е, че си у дома.